లెంట్ (A) ఐదవ ఆదివారం – 22.03.2026

ఏజెకియేలు 37,12-14; రోమా 8,8-11; యోహాను 11,1-45

దేవుడు జీవనానికి పిలుస్తారు

మన ప్రియ ప్రభువు యేసు క్రీస్తు కృప, మృతిలోంచి జీవితం వైపు మనలను పిలిచే, చర్చ్ యొక్క సంఘటితతత్వంలో మనలను చేరుస్తూ ఉండే కృప మీ అందరికీ ఉండవలెను.

పరిచయం

మనం ఈ ఐదవ లెంట్ ఆదివారం వేడుకకు మీ అందరికీ హృదయపూర్వక స్వాగతం. పూర్వ కాలంలో, ఈ ఆదివారం "ప్యాషన్ సండే"గా ప్రసిద్ధి చెందేది.

ఈ రోజు మనం దేవుని ముందుకు మన స్వరూపంలో వచ్చి నిలుస్తాము: జీవితం మరియు మరణం గురించి ఉన్న ప్రశ్నలతో, భయాలు మరియు ఆశలతో, తప్పుల బాధ మరియు క్షమాపణ కోసం ఆకాంక్షతో, మరియు దేవుని స్వరూపాన్ని అన్వేషిస్తూ.

కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం, ఒక వ్యక్తి తన జీవితంలో ఒక సమయం పూర్తిగా ఆగిపోయినట్లుగా అనుభవించిన క్షణాన్ని నాకు చెప్పాడు. అతనికి ఉద్యోగం పోయింది, ఆరోగ్యం తగ్గింది, స్నేహాలు తప్పిపోయాయి. అతను చెప్పాడు: "నేను లైవ్‌గా సమాధిలో పడిపోయినట్టే అనిపించుకుంది. చనిపోయినట్టు కాదు — కానీ బంధించబడ్డాను." అతనిని కాపాడినది అకస్మాత్తు మిరాకిల్ కాదు, ఒక స్వరం: ఒక స్నేహితుడు పిలిచాడు, ఒక సంఘం గమనించింది, మళ్ళీ ప్రారంభించడానికి చిన్న ఆహ్వానం ఇచ్చింది. దశలవారీగా, జీవితం తిరిగి వచ్చింది.

ఇదే ఈ రోజు మనం చదివే గ్రంథాల కథ.

ఇశ్రాయెల్ ప్రజలు వలస జీవనంలో మునిగిపోయినట్లు అనిపించుకున్నారని, లాజరస్ సమాధిలో ఉండి ఉన్నాడు. మన జీవితాల్లో కూడా కుదురని, బరువు, జీవరహితంగా అనిపించే స్థలాలు ఉంటాయి.

ఈ రోజు మనం ఒక దేవుణ్ణి వింటాము, సమాధిని చివరి పదంగా అంగీకరించకూడదని చెప్పే.
భవిష్యవక్తి ద్వారా: "నేను మీ సమాధులను తెరిచెదను" అని

చెప్పే దేవుడు.

మరణం ముందుకు నిలబడి, పేరు పిలిచే క్రీస్తు: "వెళ్లి రా!"

ఈ యూకరిస్ట్ ప్రారంభంలో, మనం జీవితాన్ని మళ్ళీ అవసరం అనిపించే మార్గాల గురించి నిజాయతీగా మనం స్వీకరించాలి — మరియు మనం ఇతరులను భయంతో, తీర్మానం తో లేదా విసిగిపోయినట్లు ఎలా బంధిస్తున్నామో కూడా. అందుకే మనం దేవుని కృప కోసం ప్రార్థిస్తాము.

ప్రసంగం: దేవుడు జీవితానికి పిలుస్తారు – సమాధి నుండి కొత్త ప్రారంభాలవరకు

ఒక కథతో ప్రారంభిద్దాం. కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం, ఒక స్నేహితురాలు తన చిన్న కుమారుడు తీవ్రమైన వ్యాధితో బాధపడుతున్న సమయంలోను నాకు చెప్పింది. ఆమె వెంటనే పొరుగింటికి, ఒక డాక్టర్, తన కుమారుని జీవితాన్ని నమ్మినవారిని పిలిచింది. కానీ అతను సమయానికి రాలేదు. చిన్నారి మరణించాడు. ఆమె చెప్పింది: "నేను వదిలివేయబడ్డానని, శక్తిలేని వ్యక్తిని, ప్రపంచం ఆగిపోయినట్టే అనిపించుకుంది."

అయినప్పటికీ, కొన్ని నెలల తర్వాత, ఆమె జీవించడానికి కొత్త మార్గం కనుగొంది, ప్రతి చిన్న గుండెకంప, ప్రతి నవ్వు, ప్రతి భాగస్వామ్య భోజనం ప్రేమగా అంగీకరించడం ద్వారా జీవితాన్ని సంపూర్ణంగా అనుభవించింది. జీవితం తిరిగి వచ్చింది — దుఃఖాన్ని తొలగించడం ద్వారా కాదు, దానితో జీవించడం నేర్చుకోవడం ద్వారా, మళ్లీ ఆశ కనుగొనడం ద్వారా.

ఈ రోజు సువార్త మనకు చెప్పేది ఇదే, లాజరస్ కథలో. యేసు బేతానీకి వేరేలా పరుగెత్తలేదు. లాజరస్ ఇప్పటికే మరణించాడు. అయినప్పటికీ, దుఃఖం, ఆలస్యం మరియు అనుమానాల మధ్య, దేవుని యోజన జరుగుతోంది. యేసు మరణం నుండి జీవితం పిలుస్తారు — కేవలం శారీరకంగా మాత్రమే కాదు, ఆధ్యాత్మికంగా, సంబంధాల ద్వారా, భావోద్వేగంగా కూడా.

ఏజెకియేలు ప్రవక్త శతాబ్దాల క్రితం ఇలాంటి వాగ్దానాన్ని చెప్పాడు. బాబిలో వలసలో ఉన్న ఇజ్రాయెల్ ప్రజలు, అన్ని ఆశలు పోయినట్టే అనిపించారు. వారి ఎముకలు ఆరవిగా, వారి నగరం మరియు దేవాలయం ధ్వంసమైపోయాయి.

అయినప్పటికీ, దేవుడు ఏజెకియేలు ద్వారా చెప్పాడు: “నేను మీ సమాధులను తెరిచేను, మీని మీ భూభాగానికి తిరిగి తీసుకువస్తాను. మీలోకి శ్వాస ప్రసరింపజేస్తాను.”

ఈ వాగ్దానం కేవలం ఇజ్రాయెల్ ప్రజలకు మాత్రమే కాదు; మనందరికీ ఉంది. వలస, పీడనం, నిరాశ, లేదా జీవితంలో ఒంటరితనం నుండి, దేవుడు మనల్ని తిరిగి జీవితానికి, సంఘానికి, ఆశకు పిలుస్తారు.

మనం యాజక శుక్రవారం ఆఫ్ లోకంలో పొడుగు తీసుకున్న రోజు గుర్తు చేసుకోండి. “నీవు ధూళి, మరియు ధూళికి తిరిగి వెళ్ళిపోతావు.” — మృత్యువు యొక్క ఘోరమైన గుర్తు. కానీ ఈ రోజు, లెంట్ మెల్లగా చెప్పుతుంది: మరణం చివరి పదం కాదు. యేసును మరణం నుండి రగిలించిన ఆత్మ మనలో ఉన్నది మరియు మనలను ఇప్పటికీ జీవితానికి పిలుస్తుంది.

ఈ సత్యాన్ని సువార్తలో స్పష్టంగా చూస్తాము. లాజరస్ నాలుగు రోజులు సమాధిలో ఉండి ఉన్నాడు. అతని సోదరీమణులు మార్థా మరియు మారీ దుఃఖంలో మునిగిపోయారు. స్నేహితులు, పొరుగువారూ కూడగట్టారు. యేసు కన్నీళ్లు flow చేశారు. ఆయన తక్షణమే దుఃఖాన్ని తొలగించలేదు. ఆయన దానిలోకి ప్రవేశించారు. దుఃఖాన్ని సానుభూతితో కలిసారు. భయం మరియు నిరాశను ప్రేమతో మరియు సమీపంతో మార్చారు. మార్థా ఒప్పింది: “అవును ప్రభూ, మీరు కీర్తి Messias, దేవుని కుమారుడు అని నమ్ముతున్నాను.”

నేను బేతానీలో ఆ క్షణాన్ని ఇలా ఊహించగలను: ఒక చీకటి గదిలో, దుఃఖం లేదా తప్పుల బరువుతో నిలబడి ఉన్నప్పుడు, ఎవరో మీ పేరును పిలుస్తున్నట్లు వినిపిస్తుంది. “వెళ్లి రా!” మీరు ఎలా స్పందిస్తారు? మొదట, అనుమానం. భయం. కానీ ఆ పిలుపే జీవితం. యేసు మనలో ప్రతి ఒక్కరిని మనం మళ్లీ వెళ్లలేనిది సమాధి నుండి పిలుస్తారు: నిరాశ, చేదు, తప్పులు, లేదా ఒంటరితనపు సమాధి. ఆయన చెబుతున్నారు: “వెళ్లి రా!”

అప్పుడు, సువార్త చూపిస్తున్నట్లు, ఆయన ఇతరులను సహాయం చేయమని అడుగుతారు: “అతనిని తీయండి, మరియు వదిలివేయండి.” కొత్త జీవితం ఒకే వ్యక్తి ప్రయాణం కాదు. ఇది సంఘంలో, ప్రేమ, మద్దతు, మరియు శ్రద్ధతో జీవించబడుతుంది.

మనసులో ఉంచుకోండి: లాజరస్ మరణం నుండి తిరిగి వచ్చాడు, కానీ తర్వాత జీవితాన్ని ఎలా జీవించాడు? ఆయన భిన్నంగా జీవించాడా? సువార్త మౌనంగా ఉంది. ఇది మనం తనపై కాక, మనపై ప్రశ్న అడగాలని కోరుతుంది: మనం జీవితం మరియు మరణానికి ఎలా స్పందిస్తాము? నష్టం మరియు దుఃఖానికి? దేవుడు ఇచ్చే రెండవ అవకాశాలకు, పూర్తిగా, ధైర్యంగా, ప్రేమగా జీవించే క్షణాలకు?

మరియు ప్రత్యేకమైన క్షణాలకే కాదు. పునరుత్థానం ప్రతి రోజు జీవితంలో వస్తుంది. ఒక తల్లి తన రాత్రి షిఫ్ట్ పూర్తి చేసి, తన పిల్లల కోసం ప్రార్థించగా, ఒక యువకుడు కోపం నుండి క్షమాపణ వైపు తిరిగినప్పుడు, ఒక పల్లె, అలసిన, కుదించిన, తన సేవ, సమీపం, శ్రద్ధకు తిరిగి వచ్చినప్పుడు — దేవుడు ప్రతి పరిమితి నుండి జీవితం పిలుస్తారు.

ఒక జ్ఞాపకమైన తాత్వికుడు, ఓడో మార్క్వార్డ్, తన 80వ పుట్టినరోజున ఇలా చెప్పారు: “నా మరణం తర్వాత, దేవుడు నన్ను మళ్లీ రగిలించకపోవచ్చని, కానీ నిద్రపోయేలా వీలు చేసేవాడని ఆశిస్తున్నాను.” వీలున్నది, మరణం తర్వాత విశ్రాంతి ఉంటుందని. కానీ ఆ విశ్రాంతికి ముందు, మనకు జీవితం తిరిగి ఇవ్వబడుతుంది. ప్రతి ఉదయం పునరుత్థానం, ప్రతి సానుకూల చర్య సమాధి నుండి ఒక చిన్న లేచ్చు.

యేసు మనకు గుర్తుచేస్తారు: మరణం — శారీరక, ఆధ్యాత్మిక, భావోద్వేగ — చివరి కాదు. ఆయన మనకు ఆశ, విశ్వాసం, చర్య పిలుస్తారు. ఆయన గుర్తులను చూపిస్తారు: ఆకలితో ఉన్నవారిని పూరించడం, చీలిన హృదయాలను రక్షించడం, క్షమాపణ, స్నేహం. ఇవి దేవుని శాశ్వత జీవితానికి సూచనలు. అవి నమ్మకం, చర్య, ప్రేమకు ఆహ్వానాలు.

మనం లాజరస్, బాబిలో వలసలో ఉన్నవారు, త్వరగా ముగిసిన జీవితం దుఃఖం, మరియు మన అనుమానం లేదా నిరాశని ప్రతిబింబిస్తూ, ఒక ఆహ్వానం వింటాము: **వెళ్లి రా. జీవించు. ఆశ ఉంచు. నమ్మకం ఉంచు.** దేవుని ఆత్మ క్రియాశీలంగా ఉంది. యేసు, పునరుత్థానం మరియు జీవితం, ఇక్కడే ఉన్నారు. భవిష్యత్తును చూడలేకపోయినా, రాయి కదలకపోయినా, దుఃఖం అనూహ్యంగా అనిపించినప్పటికీ, జీవితం మనల్ని పిలుస్తుంది.

ఒక కథతో ముగిద్దాం. ఒక చిన్న గ్రామంలో, ఒక మహిళ తన ఏకైక కుమారుడిని కోల్పోయింది. ఆమె నిద్రపోలేదు, తినలేకపోయింది, జీవితం కొనసాగుతుందని ఊహించలేకపోయింది. ఒక ఉదయం, ఆమె అటు నది దగ్గరకు వెళ్ళింది, అక్కడ ఆమె తరచూ తన కుమారుడితో ఆడేవారుగా. ఆమె నిశ్శబ్దంగా కూర్చొని, ఏడుస్తూ వేచి ఉండేది. ఒక పొరుగువారు, ఆమె దుఃఖాన్ని చూసి, ఆమెకు దగ్గరగా కూర్చొగా. మాటలు, తీర్మానం ఏవీ కాదు. కేవలం సమీపం. గంటల తర్వాత, ఆమె ఎత్తుక్కుని, ఆరంభంలో సంశయంతో, కానీ జీవంగా లేచింది. ఆమె తన సమాధి నుండి వెలువడింది, మిరాకిల్ మాత్రమే కాదు, ప్రేమ, పంచుకున్న దుఃఖం, మరియు మనిషి హృదయాలలో దేవుని నిశ్శబ్ద పిలుపుతో.

అది రోజునుండి, ఆమె జీవితం మళ్లీ గమనించడంలో మొదలెట్టింది: సూర్యకాంతి, పక్షులు, పొరుగువారిలో నవ్వు. ఆమె ఇతరులకు మాట్లాడు, శ్రద్ధ చూపింది, జీవించింది. పునరుత్థానం వచ్చింది — శబ్దం లేకుండా, మెల్లగా, స్థిరంగా.

ప్రియ స్నేహితులారా, దేవుడు మనలను ఈ రోజు జీవితానికి పిలుస్తారు. ప్రతి దుఃఖం, పరిమితి, భయం, మరియు మన హృదయ సమాధిలో, ఆయన చెబుతున్నాడు: **"వెళ్లి రా. నీను విడిపించు. జీవించు!"** మనం స్పందించినప్పుడు, ఆయన వైపు మరియు ఒకరిపై ఒకరు దిశగా అడుగులు వేయగానే, మనం చూస్తాము: జీవితం — సంపూర్ణ, శాశ్వత, ప్రకాశవంతం — ఇప్పటికే ప్రారంభమైపోయింది.

ఆమెన్.

Translated by: Rev. Fr. Francis Theetla, Parish Priest of Paidikaluva, Cuddapah.